

særlig Væringsskat paa udenbysboende alene, vilde være en Dobbeltskatning, til hvis relativt retfærdige Paaligning der vilde savnes enhver Maalestof. Ogsaa for Købstædernes Vedkommende vil Spørgsmaalet kun kunne løses gennem Afgang til mellemkommunal Beskatning.

Nationelt vilde denne Løsning føre til at lade hver Kommune efter sit Behov beskaffe den Formue og Indtægt, som hidrører fra Kommunen. For ikke at gribe for omvæltende ind i den bestaaende Ordning, har man dog aldrig dristet sig til at foreslaa en saadan Plan. Man har altid indrømmet Opholdskommunen forlods en Tredjedel af udenbys Skat, og derved fremkommer en meget indviklet Beregning. Endvidere vilde herved flere Kommuner komme til direkte at beskaffe samme Person, hvilket ikke vilde være let at gennemføre.

Et Hovedhensyn ved Regler for mellemkommunal Beskatning bør være, at Systemet ikke bliver mere indviklet end højt nødvendigt. En væsentlig Lettelse vil finde Sted, naar maa over hele Landet regnes med samme Skatteprocent. Der savnes nøjagtigt statistisk Materiale til at oplyse, hvad Gennemsnitsprocenten maa antages at være. Tilnærmelsesvis kan denne dog beregnes. Med rundt Tal udgør alle personlige Kommuneskatter nu 10 Mill. Kr. Landets samlede Indtægt er anslaaet til mindst 500 Mill. Kr., hvorfra dog maa drages c. $\frac{1}{3}$ som skattefri. Anslaaes saaledes den beskattede Indtægt til c. 333 Mill. Kr., vil Gennemsnitskatteprocenten være 3 pCt. Naar man anerkender, at der tilkommer Opholdskommunen forlods en Tredjedel af det paagældende Skattebeløb, bliver den Andel, der gennemsnitlig tilkommer den andelsberettigede Kommune, altsaa 2 pCt., som Lovforslaget gaar ud paa.

Lægger man en saadan fast Procent til Grund for Skattefordelingen, saa kan man lettere bevare den nuværende Ordning, hvorefter Opholdskommunen alene foretager selve Skatteligningen og vinder derved den

Fordel, som ligger i, at Opholdskommunen bedst er i Stand til efter Principperne for Formue- og Lejligheds skatten at paaligne Skatten efter den paagældendes „hele økonomiske Stilling“ med de dertil hørende forskellige Hensyn. Ligeledes, naar man lægger en Gennemsnitsprocent til Grund for den mellemkommunale Beregning, udjævner man ogsaa den Ubillighed, der ellers vilde hidrøre fra, at den personlige Kommuneskat spiller en saa højt forskellig Rolle paa Landet og i Købstæderne.

Hovedindvendingen mod enhver Ordning af mellemkommunal Beskatning er det Besvær, som den uundgaelig — om end i højere eller mindre Grad efter Ordningens System — vil medføre for Kommunebestyrelserne. At en saadan Skatteberegning overhovedet skulde overstige særlig Sogneraadenes Evne, kan dog ingenlunde indrømmes, naar henses til den Dvælse og Indsigt i kommunale Sagers Behandling, som Sogneraadene efterhaanden have vundet. Besværet vil ogsaa væsentligst falde paa saadanne større Kommuner, der have en lønnet Administration. De mindre Landkommuner ville enten slet ikke faa Anvendelse for kommunal Mellemregning eller dog kun i Forhold til enkelte store Skatteydere, over for hvilke Afregningen er let overskuelig. Disse enkelte Skatteyders Forhold — i Reglen større Godsejere — er derhos af den Bestaffenhed, at, naar Mellemregningen en Gang er opgjort, giver den i Reglen ikke Anledning til aarlige Forandringer. Naar Systemet en Gang er gennemført, medfører det ikke siden større Ulejlighed.

Et Punkt i Lovforslaget, der er sat i Forbindelse med den mellemkommunale Beskatning, vil imidlertid uincægtelig medføre en betydelig Besvær for alle de Landkommuner, hvor den paagældende Ordning ikke allerede er gennemført. Det er Indførelse overalt af faste Skattevedtægter. I Fjor vedtog Folketinget foreløbig et Lovforslag om samme Emne uden at indføre Skattevedtægter, og man gif saaledes ud fra, at